

sațiunea romană din Dacia peri mai cu desvârșire.

În toate acele timpuri atât de nefericite pentru Dacia, Români au fost nevoiți a trăi foarte retrași mai mult prin munți și poeni, pentru a-și apăra viața și averea, lăsând văile și câmpiile roditoare barbarilor năvălitori. 1) Ear' partea ce mai rămăsese dintre ei prin șesuri, lucrând ogórele pentru barbarii domnitori, mai ales sub Avari, nu avură neci timpul, neci libertatea de a se îngriji de instituțiunile strămoșesci, de a cultiva literele, științele și artele, și cu atât mai puțin de a le perfecționa în conformitate cu noua îmbunătățire a sufletului lor, — mirare, cum încă nu s'au nimicit cu totul!!! Ei nu s'au pierdut, căci: 1-o spiritul, ce crease instituțiunile romane, regenerat cu viața barbarilor, a trăit ascuns și plin de fecunditate în sinul acestor plugari și păstori, conservând deprinderile vechi mai mult decât ori care popor latin 2) și al 2-le, s'au acomodat împrejurărilor, luptându-se, când credea a puté isbuti prin luptă

1) *I. Heliade* «Istoria Românilor» ediția II. pag. 48. nota.

2) *Ion Mandinescu* «Istor. univers.» vol. II. pag. 34—35.